

Matins de diumenge

Un relat de: [vespre](#)

El matí ja està força avançat i el sol entra per la persiana mig abaixada, il·luminant l'habitació amb una claror transparent, aquella llum nítida dels matins d'hivern. Sota les mantes s'hi està calent i confortable, no tinc ganes de sortir-ne si no fos per l'olor a pa torrat que ve de la cuina, avui també t'has llevat abans que jo. M'aixeco del llit, em poso la bata i vinc a ajudar-te, com cada diumenge.

Poses música mentre prepares el cafè i la cuina cada cop s'omple d'olors més variades: pa torrat, cafè, melmelada, llet calenta. Jo mentrestant pujo les persianes i paro taula, fruit de l'espectacle d'olors i colors, observant com col·loques a la safata totes les melmelades que tenim al rebost. M'agrada mirar-te quan poses esment en què alguna cosa quedi perfecta; els diumenges són el nostre moment de la setmana i no vols que res surti malament, tot ha de ser al seu lloc.

"Avui fa bon dia, podem esmorzar a fora". Preparo la tauleta del balcó i rego els gira-sols, tu portes la safata amb l'esmorzar i seiem a taula. "Avui fa bon dia". Esmorzem tranquil·lament, sense preocupacions ni presses, al so de Coldplay i sota la lleu escalforeta del sol d'hivern, mentre pensem en el tresor que tenim al poder estar així, compartint unes torrades amb melmelada, mirant-nos als ulls i parlant en silenci.

Els diumenges haurien de ser tots com aquest, tranquils, amables i relaxats. Plens d'una llum brillant i transparent al matí, i taronja i dolça a la tarda. Els diumenges haurien de ser plens de tu.